

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA LLUFA

—No t'ha servit de res el ésser maca aquesta vegada, noia!

I el Messies no vé...

Des de fa dos mil anys espera el poble la seva redempció per la vinguda del Messies. «Una clara estela rutilant al cel, l'anunciarà». Des de fa dos mil anys espera el poble la seva salvació d'un Messies fantasmagòric i el Messies no vé. I el poble segueix junyit al dolor, a la misèria, a l'abjecció, al mal físic, al metafísic i al moral.

Reprovem enèrgicament aquesta reminisció al mite misteriós del Messies. Diguem clarament que esperar la redempció, i no fer res més que esperar-la, és una covardia.

Si s'ha dit: «Ajuda't i t'ajudaré!», el poble ha de saber posar en pràctica el consell, ajudant-se i sens esperar ajuda de ningú, aixecant-se sol, redreçant la seva figura a la dignitat humana, redimint-se per si mateix, ja que avui no són possibles altres miracles que els de la ciència i els de l'afany de superar.

Poble: No esperis al Messies! Sigues tu els Messies mateix.

Absolta

Es la paraula que repeteix tota la França, i els que, per tot el món, segueixen, amb el cor, les coses de França. L'absolta és Germaine Berton, que va matar an En Marius Plateau, quefe de l'organització de combat dels monàrquics francesos. Nosaltres, no acceptem aquestes absolucions en els crims polítics, perquè la llei està feta per a reprimir totes les exaltacions. Ja, ja sabem que totes les doctrines, totes les escoles, totes les religions, han absolt i han glorificat an els assassins que els

hi són favorables, però únicament en extraordinàries condicions pot estendre's el perdó sobre el que ha mort a un altre home.

Precisament, sobre aquesta doctrina ha estat redreçada la defensa de Germaine Berton. Tot el seu procés, ha estat el procés de *L'Action Francaise*. Vostès —els hi deia l'advocat defensor— han preconitzat l'atemptat; vostès els han organitzat; vostès no creuen més que en el cop de força per a restaurar la monarquia; vostès estan organitzats en seccions de combat; vostès han volgut introduir a França la violència teixista; vostès han omplert de fang a tots els homes de la República; vostès agoten cada dia, en el seu diari, totes les inventives i totes les acusacions contra els seus enemics. I vostès, ara, volen presentar el drama de Germaine Berton, com un drama fortuït, nascut espontàniament, en el cor d'una fanàtica? Germaine Berton, no és res més que la reacció, com *L'Action Francaise*.

Dsprés de tants anys de violències i de injúries, fatalment es tenia de produir el fet dramàtic. Aquest fet s'ha dit Germaine Berton.

Aquestes afirmacions eren certes, i per elles, es produí l'absolució. Però és que, darrera d'aquest procés, estava el de l'assassí d'En Jaurés, i l'assassí d'En Jaurés va ésser absolt per un jurat de la França de 1919, la França del Bloc Nacional. Ara, en desagravi a l'ombra d'En Jaurés, l'assassí d'un quefe monàrquic és absolt. La França de 1923, ja no és la de 1919. La República s'aferma, forma el quadre, contra els reaccionaris, i *L'Action Francaise*, que era el cim d'aqueixa França reaccionària, reb, un cop darrera l'altre, en lo més viu de la seva psicologia: Un fill d'En Lleó Daudet —un pertorbat, reconeixem-ho— es declara anarquista, i es suïcida. Lleó Daudet, intenta extreure del cadàver del seu fill, un folletó polític, i ho intenta endebades. El suïcidí és patent. El seu fill anà lliurement a buscar an els anarquistes. La premsa francesa, deixa sol, amb una pietosa comprensió, an En Daudet amb els seus monòlegs policíacs. Ara, l'absolució de la Berton, que és la condemna de *L'Action Francaise*.

França torna a ésser la nostra França. Ja veureu com el nostre Gabriel Alomar torna a donar un ¡Visca la França!, que no havia pogut llençar des de 1918.

PARADOX

LA LLUFA

Ahir era el dia dels Innocents i, com cada any, el senyor Ignaci se la va carregar. Ell tot s'ho creu, tot s'ho empassa i li aniria fàcilment coll aball una roda de molí si li donaven quan combrega.

S'estava el senyor Ignaci al «Condal» prenent el seu cafetè i a la taula del costat hi havia uns quants tranquils que ja coneixien d'anys al senyor Ignaci i havien abusat en diferents ocasions de la seva proverbial bona fe.

Quan els diaris tenien la costum de publicar, el 28 de desembre, mentides sensacionals, el senyor Ignaci se les creia a peus junts i corria a escampar-les pel seu veïnat. Mai atinava en que fos la diada dels innocents.

S'ha perdut aquesta costum, però ahir un dels tranquils que ocupaven la taula veïna a la del senyor Ignaci, fingint llegir *La Veu de Catalunya*, digué amb to de sorpresa:

—Nois, mireu que porta el diari.

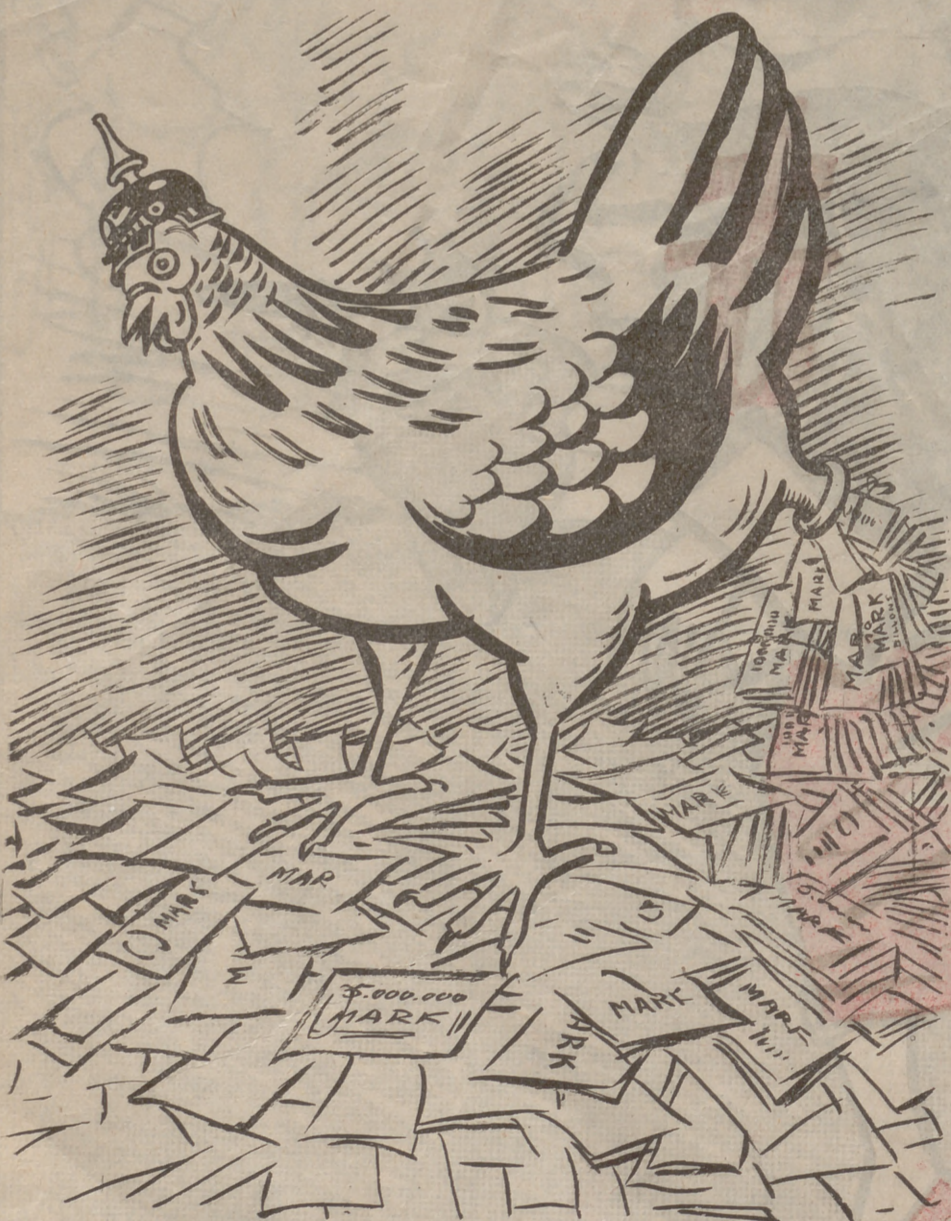
—Què?

El senyor Ignaci, parà bé les orelles.

Aquest número
ha passat per la prèvia
censura militar

JEPH DE JESUS

ENYORANÇA

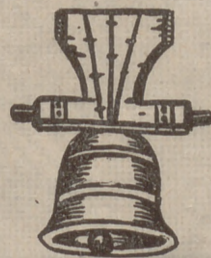

—Ja han passat aquells temps en que la gallina alemanya ponía els ous d'or.

INNOCENTS DE TOT L'ANY

Encara que al calendari tenen dia senyalat els Innocents, n'hi ha un grupat que no poden figurar-hi, resultant, cas ben estrany, que tots aquests innocents viuen al món molt contents, i és per ells festa tot l'any. Hi ha, però una temporada, que bufa un vent bastant fort, que fa caure a dret i a tort innocents d'una ratxada. Però l'espècie és tan gran que bo i caient-ne sovint sempre, sempre en van sortint, que crec mai s'acabaran. Amb això de la post-guerra noi si se'n han descobert! Fins n'han sortit al desert: es veu que en dóna la terra. Innocents, a mils, a mils compraren marcs a bon preu, pensant en un temps molt breu fer-se més rics que els Rotchils, i els pobres tenen de veure com amb dos o tres milions de marcs, ni es troben mitjons ni un gotet de vi per veure. Altres fixant-se amb el Rhur i volent especular paper francès van comprar, i els francs els diuen: *Aburi!* Altres innocents esperen que se'n vagin els soviets, i al veure'ls tan tranquilets els pobres es desesperen; car tenen *rublos* antics dels temps gloriosos del Shàr i els tenen de conifar, quan somniaven fer-se rics! A Barcelona mateix per mica que ens hi fixem quants innocents trobarem per fer la pila del greix! Botiguereis que confien en que el nou Ajuntament els hi treurà tot corrent els pagos que els agobien d'impostos municipals, que en cap altra ciutat són; senyors que es diuen de món i ocupen llocs principals i viuen en la confiança de que el Govern de Madrid farà baixar tot seguit els lloguers; nècia esperança! Carcundes dels més tossuts que en negra resignació esperen la repressió dels liberals refumuts. Burgesos de ventre fart que a caragolar es disposen als obrers, però no goson per la por d'haver fet tard. Cabdills caiguts de les masses que proven de fé el valent, sense veure que la gent els té per uns carabasses; senyorots de casa seva que mai han sigut ningú, i ara proven de fé el bú mentres ensenyent la ceba. En fi, mai acabaria si volgués enumerar tots els innocents que hi ha... Més que un foc no en cremaria. I encar deixo de recó aquells *Estevets* que van la quincalla rumbejant en dies de processó, i els orfes de cervellera que es fiquen dintre un partit per si un dia o bé una nit els donen una venera. Per ço he dit en començà que no entren a la diada que per ells és senyalada, tots els innocents que hi ha. I si ara Herodes venia per a fer un escarment, en veure tant d'innocent crec jo que se'n tornaria.

FLOK

tris
de
tan
chi
gan
con
N
rro
van
per
ten
sev

Les dècimes de cada any

Que no arribin pas mai més diades com les de Nadal! Ara comprenc que els manicomis de Sant Boi, Nou Betlem i Sant Andreu estan plens de gom a gom, i perquè als principis d'any, les clíniques no donen abast a les operacions.

He fet un conscient estudi i he vist clar que les entermetats que els doctors han operat, han sigut del sistema nerviós.

I còm no? La causa és lògica.

Aquests dies he rebut una col·lecció de targes de felicitació, que les estic posant amb ordre per a remetre-les al Directori, per a que imposi una llei penal als autors dels crims poètics, que són la causa única de tants malalts.

L'electricista—que vé dos cops a l'any a posar interruptors,—m'endosa la present filípica.

Con pompa y felicidad
esta fiesta tan soñada
le deseo de verdad
que la pase bien amada.
Es la Pascua del Señor,
todo alegría y placer,
y que le vamos hacer
sino darle realce y amor.
Le deseo buena vista,
rico pavo y el turrón.
Que cumple bien su misión
su querido Electricista.

Mal com un llampec no se l'endú a la Sibèria! Això és pendre el pèl a un ciutadà dels afores amb una gràcia elèctrica.

I el sereno? Aquí va un fragment. Agafint-se per a no caure:

Si hace una noche terrible
me tiene siempre a su lado.
Se oye el rugido horrible
de un perro o de un malvado.

(Jo a la nit no sento cap gos, sinó el

Per any nou sortirà

L'ALMANAC

DE

La Campana de Gràcia

1924

sereno que canta les hores amb un rogal). Continuo:

El pueblo siempre me abona
y en un caso muy preciso
voy por una comadrona
así que me dan aviso.

Una punyalada li donaria jo, per corruptor de les gaies lletres. I diu el darrer vers:

Que nunca ningún veneno
le pongan dentro el turrón:
se lo desea el sereno
de todo corazón.

Enredon!... I pensar que vareig donar-li una pesseta per una estampa litografiada, que més que la pinta del sereno semblava Enric de Lagardère en vestit de plebeu.

El seu germà de llet, el vigilant, per a no ésser menys criminal que el del *chuchó*, diu entre varies coses:

Vigilando por detrás
no le entrarán los ladrones:
Si vienen, yo con un ¡zas!
los dejo que ni borrones.

No vareig acabar-la. Ahir al veure'l com se fumava un cigarro de Romeu i Julieta a la salut dels veïns esquimals, vareig preguntar-li qui li havia fet aquella dècima, i l'home em contestà:

—El meu fill. Es bona, veritat? Ha guanyat premis en els Jocs Florals de Blanes i els de Sant Sadurní.

Ho deia seriò. Jo creia que em prenía la cabellera. Vaig deixar-lo estar...

No pensava en cap altra desgràcia, quan vé el de la cara bruta duient el carbó, i dóna la tètrica cartolina. La giro i diu:

Aquest pobre carboner
que és honrat i home de bé,
li desitja de tot cor
que neixent el bon Senyor,
el cor ple de goig sens fi
pensi que avui vé aquí

desitjant-li amb llealtat
que arribant Nativitat
li diu amb parla senzilla
que posi els dits a l'armilla
desitjant-li que els trossos
els trobi tous i bons.

Sinó és la tassa de eucaliptus que em bevia, crec que un atac d'ofec em feia caure a la cadira...

Però la dècima més expòsita és la del que escombra el carrer. Ves que n'haig de fer jo si la gent neteja o no la via...

Es de pronòstic reservat. Aboco com una cafetera:

Barriendo siempre la calle
no le dejo ni un papel,
cojo las hojas que caen
limpiando sin tropel.
I cuando el vecino pasa
no se cae tomando mal...

(Que animal!)

Por eso voy a su casa
en día tan solemnia.

(Així et trenquessis l'espina dorsal!)

La higiene es salud y vida
lo sabe ya el mundo entero,
que goce usted y su dida
en vida del basurero.

I prou! Que n'hi ha perquè la Llei de Jurisdiccions empresoní an aquests vils, que així apesten la ciutat amb dècimes, que fan augmenti la nostalgia, l'analfabetisme i la neurastènia.

La meva dona, quan vé una felicitació sembla que el cor li salti d'alegria, i al llegir les dècimes fins hi plora...

Jo els asseguro que l'any vinent, a la porta de casa hi posaré un lleterro gros que dirà:

No es donen propines als que feliciten
amb versos coixos i dolents.

Crec que molts, si obten pel meu procedir, desterraran aquesta mena de rebre

ELS ÚLTIMS ROMANOFF

En aquesta família que córre les grans cases reials, les grans platges, els «Palace» i «Ritz» d'Europa, certament, ningú hi endavinaria un drama. Perquè malgrat digui la gent lo que vulgui, i cregui en una aurèola especial, sobrenatural gairebé, que envolta a reis i a prínceps no hi ha que fer-ne massa. L'aurèola reial acabà a França un matí d'hivern del 93. Avui un rei, si no es vesteix com els de les cartes—cosa que, per sentit comú no farà—és un senyor qualsevol.

Els reis d'Abel Hermant són alegres, despreocupats, un xic cínics. Els d'Alfons Daudet són

Els últims Romanoff

tristos, francament tristos. Aquests descendents de reis, aquests últims Romanoff, són perfectament vulgars. En l'Hotel de qualsevol platja *chic* els pendran fàcilment per uns burgesos elegants, o per un modisto que viatja el negoci en companyia de la dona i les filles.

Ningú sabrà que aquells ulls s'han encès d'horror davant la sang i mutilació dels parents, davant els palaus de l'Avinguda Newsky, assaltats per una turba irada i famolenca, davant la fúria temible del poble que acabava de trencar les seves cadenes.

Veu's aquí a la família Romanoff. Veu's aquí lo que queda de la família Romanoff: El gran duc Ciril, la seva esposa, les princeses Kira i Maria.

Asseguts a l'ombra amable d'un arbust, en el jardí d'una «villa» elegant, que pertany al senyor d'Edimburg, es deixen guanyar per la suau carícia d'un sol d'hivern. Què pensaran sota aquest sol aquestes persones que abans eren mestresses d'un país immens,—el país del «knsst» (1) i els presiris de Sibèria—i avui han de pagar, com nosaltres mateixos, la cambra d'un Hotel?

Aquesta família passeja el seu drama per les grans platges, els «Palace» i els «Ritz» d'Europa, cobrint-se amb els vels d'una freda cortesia i d'un mutisme misteriós.

LES DONES POLICIES

Heu vist mai una cosa tan horrible, tan grotesca, tan espantosa, tan odiosa, com aquestes dones que a Colònia, ciutat que la majoria coneixen per l'aigua dita de Colònia, s'han vestit de policia i compleixen funcions de policia? Jo, per la meua part, no recordo haver vist mai cosa semblant.

An aquestes dones pel pecat d'haver perdut lo que hi havia de més ermós en elles,—si és que en realitat hi havia quelcom de ermós—la seva feminitat, les condemnaria als càstics més terribles: fusellar-les, cremar-les, enterrar-les vives.

Es que hi ha manera d'imaginar a la dona, creada per al pler de l'home, coberta amb una mena de barret *hongo* i llençant-se contra una manifestació obrera, o bé acompanyant borratxos a la delegació? No, no hi manera.

La dona conservi i conreï la seva dolça feminitat, que és el nostre pler i el nostre consol, la seva gràcia, la seva debilitat, fins la seva coqueteria. Però que no conreï mai la força. Cap de nosaltres es casaria amb una boxejadora, una

(1) Fuet dels cossacs que ells convertien en una arma terrible.

descarregadora del moll o una dona policia. Sabeu lo que es ficar-se al llit amb una dona policia? Una cosa espantosa! Amb una dona policia no s'hi pot fer broma. I amb les dones, vostès ho saben tan bé com jo, no s'hi pot fer res més.

Dones policies a Colònia

NADAL

Fa uns quants cents d'anys, a la claror de la lluna de Ramadán, en un estable dels environs de Betlem, en una establia abandonada, neixia d'un matrimoni nòmada i humil un infant que venia a redimir el món. Per a lograr tal fi li fou necessari recórrer els camins de Galilea, agoviada sota el jou de Roma, predicant la llibertat, l'igualtat i l'amor entre els homes, i aconsellant que s'ha de donar a Déu i al Cessar lo que és del Cessar.—Després hi ha hagut qui ha dit que al Cessar se li ha de donar una punyalada perquè sempre és seva, és a dir, sempre se la mereix.—Per a redimir als homes, l'infant nascut en una establia abando-

nada dels environs de Betlem, es deixà empresonar, vexar pel poble que pretengué salvar de de l'abjecció; se deixà coronar d'espines i agonitzà en una creu.

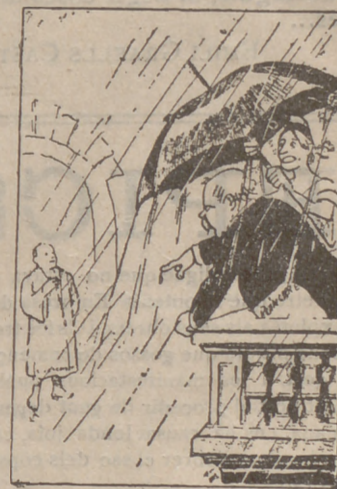
Vosaltres que el deixàreu morir, avui celebren el seu neixement amb llums, musiques, lleminadures i bons vins, mentre sota els vostres balcons hi ha una multitud d'infants, dones i vells maleïts de la vida que no tenen un mos de pa per a dur-se a la boca, que agonitzen en la creu de la fam i del fred.

Tingueu pietat d'ells!

LA FRANÇA DELS DRETS DE L'HOME

En aquesta caricatura de *Ki-ke-ri-ki*, hi ha la burla més terrible de la França dels Drets de l'Home. Avui França ja no és l'aristocràcia de perruques blanques i casaques brodades. Avui França és Poincaré, és a dir, la burgesia. La burgesia és repugnant a tot arreu. Però a França nascuda de la Marsellesa i el *Ca ira*, més que enlloc. Per això quan cau sobre un país, encara que es tracti d'un país tan poc simpàtic com Alemanya, hi cau com una au de rapinya i no hi deixa ni la camisa.

EN EL CAMÍ DE CANOSSA

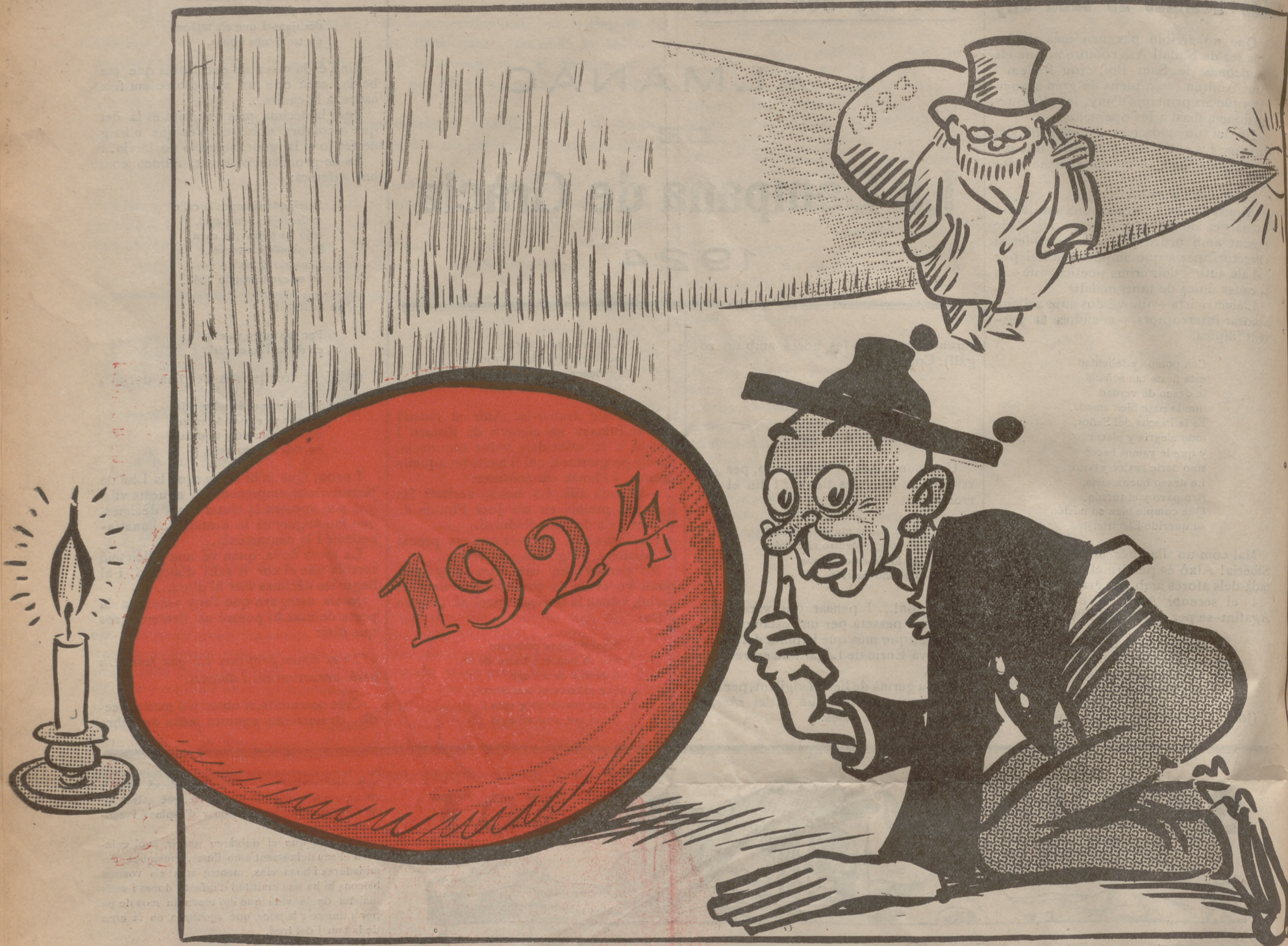

Miss Britània.—Mireu, estimat amic, al pobre canceller alemany amb camisa de penitent.

Poincaré.—Encara li queda camisa? Que li prenguin!

(Del *Ki-ke-ri-ki*, Viena).

LA POR DEL POBLE

—Si el passat any m'ha deixat tan baldat que encara en guarden record les meves costelles, no se pas si obrir-lo aquest 1924.

ximpleries de quatre imbècils, i encara que a costelles nostres matin gall i men- gin torrons i neules, gràcies en donar-nos les bones festes amb tirilongues de poesies escrites per sabaters-ataconadors, dependents de farmàcia i xicots que vénen horxates darrera els taulells...

Prou! Regenerarem la raçal... Farem una obra de bé al nostre cos i evitarem suïcidis devinguts, al llegir coses tan esgarrioses...

EMILI GRAELLS CASTELLS

REPICS

El general Losada, digué que no estava dispo- sat an permetre que la potent Empresa del Me- tropolità explotés als seus obrers, i els fes treballar en condicions pitjors que gossos de remença.

Aquest gest, i les manifestacions publicades sobre aquest bestial procedir de gent degenerada i gens humana, ens ha causat fonda joia, car fins ara sempre ha sigut l'obrer el sac dels cops tan si tenien o no raó.

En el «Teatre Folch i Torres», abans «Català Romea», amb motiu de sortir un ball de diables, un pare digué a son fill:

—Veus? Els qui no fan bondat, van al infern en mig de dimonis.

I el noi que es fixava amb al riure dels com- pases i de la xirinola de la dansa, exclamà:

—No hi vull anar-hi al cel, perquè els angelets van nus de roba i no ballen tan bé com aquests...

La tètrica Empresa de Timos i Pompes Macà- briques que creà aquella Poma de Santa Maria, està donant les darreres badallades.

L'Ajuntament ha fet construir una caixa ben grossa on hi capiguen tots els consellers d'aquesta companyia mercadejadora de nostres parents morts, i el poble barceloní, víctima dels Regidors desapareguts i del monopoli deshonrós, canta les absoltes entre veus de:

Fóra lladres! Fóra comerciants mancats de digni- tat i consciència!

Al Teatre «Goya» s'ha estrenat l'obra *Seis per- sonajes en busca de autor*.

Més varen ésser els qui buscaven als autors de cent atemptats, i encara no els han trobat ni amb fanals ni amb candeles.

Tornaran les oranetes molt més tètriques que abans: altra cop els grans Scarpies tornaran a la ciutat i veurem tragèdia humana que endolarà moltes llars, i el poble pagarà entrada i viurà ben enganyat... Tornaran les orenetes, perquè venen cap al tard...

Aquesta poesia, la varem copiar, després de llegir-la a Mataporquera. Per l'original la recollí-

rem: no pel seu valor poètic que no val gaire cosa.

S'ha estrenat el film *Quien mal anda mal acaba*. No sabem si és un títol que al·ludeix al famós coix de Guadalajara.

Els moritos, aquells que no vénen sabatilles al peu de la porta del Teatre «Principal», sinó que viuen al Marroc, han comprat a Anglaterra avions de bombardeig i els ha transportat Alemanya. Nosaltres no volem fer comentaris, però el llegidor que reflexioni.

No podem cantar mai més allò de:

«A l'Àfrica minyons
a matar moros a matar moros,
a l'Àfrica minyons
a matar moros amb canons».

Perquè ells, més pràctics que les juguines *Ordó- ñez, Sneider*, tenen l'avió que és el darrer chic de la temporada guerrera...

La Societat de les Nacions, com la de Plantes i Animals ratlla a l'altura de les serradures molles...

S'ha dissolt la Federació Monàrquica Autono- mista...

Que la terra li sia lleu «Ora pronobis».

Els obrers forners es queixen de la forma que els patrons trenquen les lleis i cometen escanda- lositats vergonyoses.

El poble hauria d'apoiar als qui tenen raó i amb una arma ben inofensiva. Saben quina és?

No comprar pa als llocs on s'exploti o es befi l'oprimit.

Que la premsa publiqui el nom d'aquesta *taifa* d'esbirros que s'han enriquit venent car, i fent comèdia ridícula fins ara, i el públic que no els hi compri fent el buit.

Veureu com és la compensació més noble i digne d'un poble capacitat...

Vàrem veure en certs establiments, en lloc de posar el diable fent la ganyota als qui pidolaven la propina de Nadal, la caricatura d'En Cambó... I donava el cop.

Perquè forners, carters, escombriaires i altres senyors allarga-mans, fugien com si el paper pin- tat flairés a *cóteramorbis*.

I era més digne en lloc d'un *Faust*, posar-hi un *Francisquet* amb barbeta diabòlica.

El mar, sempre tràgic amb els humils pesca- dors, novament ha fet un astrall, enterrant en llurs entranyes a homes braus i bons.

Altra vegada, els plors deixaran oir-se en nos- tres platges catalanes, i fillets restaran sense el patró honorat de la llar tranquil·la i fins fa poc amorosida...

Una llàgrima pels qui han mort! LA CAMPANA DE GRÀCIA, s'associa al dol de famílies que ploren els seus sers aimats.

El nostre amic, el genial Enric Borrás, ha triom- fat amb l'obra *Los villanos de Olmedo*.

Sempre les villanies a tot arreu tenen èxit, menys a certs llocs que es deixen que restin ama- gades.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CAYRE del Olm, número 8